

NEKROLOG

Zemřel soudce Ústavního soudu JUDr. Vladimír Paul, CSc.

Vojen Güttler*

Ve čtvrtek 4. dubna ráno mi telefonovala paní Eva Paulová. Sdětila mi, že 3. dubna večer náhle zemřel její manžel. Ve věku necelých 78 let odešel můj dlouholetý přítel a kolega, soudce Ústavního soudu JUDr. Vladimír Paul, CSc.

Znal jsem ho přes 30 let. Do svého příchodu k Ústavnímu soudu v roce 1993 působil Dr. Paul v hospodářskoprávní oblasti, převážně v resortu všeobecného strojírenství. Jeho doménou však bylo právo mezinárodní. Byl obecně uznávaným odborníkem v oblasti smluv o mezinárodní specializaci a kooperaci. Zahraniční partneři ho oceňovali nejen jako brilantního právníka, nýbrž i jako polyglota, který byl schopen ve čtyřech jazycích koncipovat složité smlouvy a vést právní a obchodní jednání. Jeho odborný záběr byl však daleko širší. Vladimír Paul byl univerzálním právníkem v tom nejlepší slova smyslu a jeho znalosti, např. z oboru pracovního a občanského práva, byly udivující. K tomu přistupovala výhoda, jíž každý právník nedisponuje: vytříbený cit pro právo. Byl to člověk, jak prohlásil náš společný přítel, Bohem i přírodou opravdu nadaný.

V osobním životě Paul proslul jako vynikající sportovník, byť na první místo kladl svoji rodinu. Měl sportovní ducha. Dříve se věnoval jízdě na koni a sportovní střelbě. V tom mu zabránil až nevyhovující zdravotní stav.

Vyvrcholením životní dráhy doktora Paula se stal výkon funkce soudce Ústavního soudu České republiky, jímž byl jmenován 15. 7. 1993. Vladimír byl soudcem, který nelpěl na podrobnostech. Pronikal k podstatě věci a usiloval o to, aby svým rozhodováním chránil přirozená práva člověka a občana. Rozhodoval vskutku podle svého nejlepšího přesvědčení, nezávisle a nestranně a beze zbytku tak plnil a splnil Ústavou předepsaný slib, který před léty složil do rukou prezidenta republiky. Mezi soudci Ústavního soudu vynikal jako zanícený diskutér, který byl schopen sice tvrdě a kvalifikovaně hájit svůj názor, leč popřádal sluchu i mínění jiných a bral je v úvahu. Vzdor své vysoké ústavní funkci patřil mezi ty, kteří srdcem, myslí i chováním zůstali prostými občany této země. Byl tím, o němž by patrně i Tomáš Garrigue Masaryk – pokud by se s ním byl mohl setkat – pronesl svá oblíbená slova: „To je slušný člověk.“

Milý Vladimíre, buď blažen v tom vzdáleném a dnes jen Tobě známém právníckém nebi. Myslím, že my ostatní, Tví spolupracovníci, si můžeme jen přát, abychom – až se s Tebou postupně budeme setkávat – se Ti mohli upřímně podívat do očí a abychom pak společně, sine ira et studio, se zájmem pozorovali, jak si povedou ti, kteří přijdou po nás.

* JUDr. Vojen Güttler, soudce Ústavního soudu ČR